

Motion till riksdagen 2020/21:2228

av **Maria Malmer Stenergard m.fl. (M)**

Bevarande av ålfisket

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ålfiske och ålfiskeföretagares möjlighet att överlåta sin verksamhet och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Ålarvet på Ålakusten som internationellt kulturarv och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Ålfisket är ett skånskt kulturarv. Inte minst märks detta längs med den östra skåne-kusten, den så kallade Ålakusten, som sträcker sig från Åhus till Stenshuvud, där ålfisket till stor del präglar kustbilden. Ålfiskarna besitter ovärderliga kunskaper om ålen och kulturen kring den. Från hela världen kommer människor och företag för att ta del av den månghundraåriga traditionen kring ålfisket – ålagillen, ålvandringar och festivaler. Fram till år 2011 hade cirka 140 olika nationer besökt skånska ålagillen tillsammans med svenska och skånska företag. Enligt Havs- och vattenmyndigheten (HaV) uppgick det totala landningsvärdet år 2018 till 23 miljoner kronor. Men betydelsen för turist- och besöksnäringen är betydligt större.

I en uppdragsredovisning från HaV till regeringen anför HaV bland annat:

De kulturella fiskesamhällena är en viktig aspekt att bevara då de för vidare kultur samt är en direkt källa för turism. Ålfisket och dess hamnar har ett stort värde och bidrar till ökad turism i olika kustkommuner, liksom andra fiskerier längs andra kuststräckor. Ålfisket har således en stor påverkans effekt på andra näringar i samma kommun eller region. Framst positiv påverkan har det på besöksnäringarnas största branscher så som hotell, vandrahem, campingar och restauranger, men man kan även tänka sig att dagligvaruhandeln påverkas positivt av turisminflödet tack vare ålfisket. Besöksnäringen består både av inhemsk turism, dvs. svenskar som reser inom Sverige men även utländska turister. Man bör resonera kring huruvida dessa kustsamhällen och kulturella värden kvarstår om fisket efter ål inte finns kvar.¹

¹ HaV, dnr 2584-2019, s 48–49.

Ålarvet på Ålakusten är sedan år 2015 också listat som ett nationellt immateriellt kulturarv enligt Unescos konvention om trygghet av det immateriella kulturarvet. Det innebär en skyldighet för Sverige att tillse att kulturarvet förblir levande (art 11 § a i konventionen).

Ålfisket längs Ålakusten är ett småskaligt, miljövänligt, hantverksmässigt och kustnära fiske. Det sker landnära med fasta redskap. Redskapen, hommorna, finns inte att köpa utan tillverkas av ålfiskaren, och konsten att bygga en homma förs vidare genom en muntlig tradition från generation till generation som kan härledas bakåt i tiden till medeltiden.

Ålbeståndet hotas av bland annat vattenkraft, miljögifter, predatorer som skarv och säl men också av det mindre kontrollerade fiske som sker i en del andra länder, bland annat fisket av glasål i Sydeuropa. Det är av stor vikt att man på flera fronter arbetar för att ålbeståndet ska växa. Det kan nämnas att enligt en rapport från ICES (Internationella Havsforskningsrådet) har invandringen av glasål till Europa ökat sedan år 2011 (ICES Advice 2019, ele.2737.nea.).

Av Januariavtalets punkt 39 framgår att ett frivilligt program för återköp av ålfiskerätter ska införas i Sverige i syfte att minska fisket av den utrotningshotade ålen. I juli 2019 fick Havs- och vattenmyndigheten (HaV) i uppdrag att, i dialog med Jordbruksverket, utreda hur ett frivilligt program för återköp av ålfiskerätter kan genomföras. Enligt redovisningen har antalet tillstånd i de svenska kustområdena minskat med cirka 60 procent mellan åren 2007 och 2019, samtidigt som fångsterna i ålfisket reducerats med drygt 80 procent. Enligt HaV uppskattas genomsnittlig påverkan från det svenska fisket i Östersjön på den utvandrande blankålen till två procent, varför det svenska fisket i Östersjön ligger inom ramen för beståndets långsiktiga återhämtning. HaV konstaterar bland annat följande i sin redovisning:

1. Dagens kraftigt begränsade svenska ålfiske är biologiskt hållbart.
2. Ett nationellt program bedöms få ringa effekt på ålbeståndet. Det krävs samordnade insatser på internationell nivå.
3. Det är tveksamt om ett återköpsprogram godkänns av EU.
4. Sverige bör prioritera att minska vattenkraftens påverkan (turbindödligheten).

Havs- och vattenmyndigheten har av ovan nämnda anledningar inte ens lämnat något lagförslag.

Vattenkraft, säl och skarv åstadkommer större skada på ålbeståndet än ålfisket. För vattenkraftverkens, sälens och skarvens fortlevnad krävs inte att ålen överlever. Men ålfiskarna är däremot beroende av dess fortlevnad. Därför är de måna om ålens fortlevnad, och de besitter ovärderliga kunskaper om ålen som behövs om vi ska kunna förstå och skydda den bättre. Fiskarna har dessutom tagit många initiativ för att stärka ålbeståndet. Genom Ålfonden finansierar de utsättning av glasål i Östersjön – de har hittills satt ut cirka en miljon ålyngel. De arbetar också inom Ålakademien för att uppnå bättre vattenkvalitet i Östersjön.

Fiskeriverket (numera Havs- och vattenmyndigheten) beslutade, med verkan från och med 1 maj 2007, om generellt förbud mot ålfiske. Antalet tillstånd är mycket begränsat och fiske får numera bara utövas tre månader per år, varje ålfisketillstånd har en maximal gräns för hur mycket ål som får tas upp, och ett minimimått om 70 cm gäller för ålen. Reglerna syftar till att minska antalet tillstånd genom att inte bevilja tillstånd för ny ägare vid generationsväxling eller när tillståndshavare av annan anledning upphör med sitt ålfiske. Reglerna, som i realiteten på sikt innebär ett förbud

mot ålfiske, drabbar näringslivet och bygden hårt. Nu finns det bara ett tiotal fiskare kvar längs Ålakusten.

Det kan också starkt ifrågasättas om ålfiskeförbudet är förenligt med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Konventionen medger en stat att genomföra lagstiftning för att reglera nyttjandet av egendom i överensstämmelse med det allmännas intresse. Praxis visar att sådan lagstiftning kan användas för att skydda fiskbeståndet. De begränsande bestämmelserna måste dock utformas med respekt för egendom och med krav på att ingreppet i den enskildes rätt ska vara proportionerligt. I proportionalitetsbedömningen ska man bland annat ta hänsyn till om den drabbade tillerkänns ersättning i någon form till följd av ingreppet. Av praxis följer att ålfiskarna borde ha rätt till ersättning av staten för de ekonomiska förluster som regelverket ger upphov till.²

Med hänsyn också till associationsrättsliga principer och näringsfrihetsmässiga överväganden måste det skapas en lösning som möjliggör för generationsskiften i ålfiskeföretagen. Det är dessutom en skyldighet för Sverige att bevara ålfiskekulturen levande.

Mot bakgrund av vad som anförts ovan bör generationsväxling och överlåtelse av ålfiskerättigheter möjliggöras. Vi anser därutöver att regeringen aktivt bör verka för att Ålarvet på Ålakusten ska upptas på Unescos internationella lista över immateriella kulturarv.

Samtliga skånska moderata riksdagsledamöter står bakom denna motion.

Maria Malmer Stenergard (M)

Tobias Billström (M)

Ann-Charlotte Hammar Johnsson (M)

Louise Meijer (M)

Noria Manouchi (M)

Boriana Åberg (M)

Hans Wallmark (M)

Anders Hansson (M)

² Se NJA 2014 s. 332.